

Arrest

nr. 128 075 van 14 augustus 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 januari 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 oktober 2013 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de

voormelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 31 januari 2014 en is als volgt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.10.2013 werd ingediend door :

[...]

en hun minderjarige kinderen:

[...]

*in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden een eerste asielaanvraag in op 09.11.2009, die afgesloten werd op 18.07.2012 met een beslissing 'afstand van het geding' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 84763 en nr. 84762, 17.07.2012) Op 23.12.2013 dienden zij een tweede asielaanvraag in, die niet in overweging genomen werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 16.01.2014. De duur van de procedures - namelijk twee jaar en iets meer dan acht maanden voor de eerste procedure en minder dan een maand voor de tweede asielprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen hebben geen beroep ingesteld tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de Raad van State. Betrokkenen verwijzen naar de duur van hun regularisatieaanvragen. Het is zo dat verzoekers op 17.11.2010 en op 06.04.2011 een medische regularisatieaanvraag hebben ingediend, die afgesloten werden op respectievelijk 22.07.2013 (ongegrond) en 12.07.2013 (onontvankelijk). Het feit dat de behandeling van deze aanvragen enige tijd in beslag heeft genomen, vormt geen buitengewone omstandigheid, noch opent dit een recht op verblijf. Betrokkenen tonen immers niet aan waarom dit hen zou verhinderen om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Het is een persoonlijke keuze geweest van betrokkenen om verschillende op elkaar volgende verblijfsprocedures in te stellen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkenen beweren dat hun leven gevaar zou lopen in het land van herkomst, dat zij van Roma afkomst zijn en op alle niveaus gediscrimineerd zouden worden in het land van herkomst en dat zij problemen zouden hebben met een maffiabende. Zij leggen geen bewijzen voor die deze elementen kunnen ondersteunen, zodat het louter bij beweringen blijft. Het schrijven van S(...) T(...), kan niet weerhouden worden. In het kader van hun tweede asielaanvraag hebben betrokkenen ook een schrijven voorgelegd van S(...) T(...), die de moeder van verzoekster is. Dit werd niet weerhouden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: "De brief van uw schoonmoeder betreft een gesolliciteerd document zonder objectieve bewijswaarde." (CGVS, weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag). Gezien het hier om een gelijkaardig schrijven

van de moeder van verzoekster gaat, kan er geen bewijswaarde aan het document worden toegeschreven.

Betrokkenen halen aan dat zij geen enkele binding meer hebben met hun land van herkomst. Het lijkt echter zeer onwaarschijnlijk dat ze er geen familie, noch vrienden of kennissen meer zouden hebben. Betrokkenen waren steeds op de hoogte van het feit dat hun asielaanvragen en vervolgens hun medische regularisatieaanvragen konden worden afgewezen, dat de mogelijkheid bestond dat zij geen verblijfsvergunning zouden krijgen en België zouden moeten verlaten. Dat betrokkenen ondanks dit gegeven geen banden zouden onderhouden hebben met hun land van herkomst, is hun persoonlijke keuze geweest.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen halen aan dat de kinderen hun moedertaal niet zouden beheersen qua lezen en schrijven. Wat het jongste kind betreft, kan dit niet weerhouden worden aangezien het kind nog geen leeftijd bereikt heeft waarop kinderen doorgaans leren lezen en schrijven. Het kind is momenteel ongeveer 2,5 jaar oud. Wat de twee oudste kinderen betreft, tonen betrokkenen niet aan waarom de kinderen zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het onderwijs in de moedertaal. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de scholing en het verblijf van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was. Het argument dat de kinderen zich niet meer zouden thuisvoelen in het land van herkomst kan om die reden evenmin weerhouden worden.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 2, 6, 16, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. De loutere vermelding van diverse artikels van het IVRK kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat de kinderen gediscrimineerd zullen worden in het land van herkomst, dat zij er niet zullen overleven, dat de kinderen te maken zullen krijgen met een willekeurige of onrechtmatige inmenging in hun privé-leven, gezinsleven, woning of correspondentie en dat zij er geen onderwijs zouden kunnen krijgen.

Betrokkenen halen aan dat een van de kinderen in België geboren werd op 01.08.2011. Zij tonen niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt die een terugkeer verhindert. Het kind is inmiddels ongeveer 2,5 jaar oud, zodat redelijkerwijs kan verondersteld worden dat het kind kan meereizen met de ouders.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij vlot Nederlands, Frans en Duits zouden spreken; dat zij werkbereid zouden zijn; dat zij contacten hebben met Belgen en ter staving getuigenverklaringen voorleggen en dat zij een rijbewijs voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu ligt een beslissing voor waarbij ten aanzien van de vijf verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard zodat het te dezen gaat om rechten die aan de persoon verbonden zijn. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat de derde, vierde en vijfde verzoekende partij gezien hun leeftijd (respectievelijk 12 jaar, 6 jaar en 2 jaar) niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikken om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en tweede verzoekende partijen optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde, vierde en verzoekende partij onontvankelijk is.

Het beroep is bijgevolg enkel ontvankelijk in hoofde van de eerste verzoeker en de tweede verzoekster, hierna “de verzoekers” genoemd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel alsook van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht.

De verzoekers verschaffen de volgende toelichting:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve bepaalde kwaliteiten hebben zodat zij in België op de arbeidsmarkt probleemloos werk kunnen vinden en ook werkbereid zijn, dat zij goede contacten hebben met Belgen, dat zij een ruime vrienden - en kennissenkring hebben opgebouwd, zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissing d.d. 27.01.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 27.01.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.
- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen 'buitengewone omstandigheden' kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd, dat zij geïntegreerd zijn en vlot Nederlands, Frans en Duits, spreken, dat zij geen enkele binding meer hebben met het land van herkomst daar zij sedert een lange periode in België verblijven, bepaalde kwaliteiten hebben zodat zij in België op de arbeidsmarkt probleemloos werk kunnen vinden en ook werkbereid zijn, dat zij goede contacten hebben met Belgen, dat zij een ruime vrienden - en kennissenkring hebben opgebouwd, dat de kinderen hier naar school gaan en zich niet meer kunnen aanpassen in het land van herkomst daar zij de moedertaal niet meer beheersen, dat één van de kinderen zelfs hier geboren is en geen enkele band met het land van herkomst heeft, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij.

De bestreden beslissing (weigering regularisatie) is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd."

4.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

De Raad stelt vast dat in de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name stelt de gemachtigde dat de elementen aangehaald in de aanvraag van 22 oktober 2013 geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De gemachtigde gaat vervolgens concreet in op de onderscheiden

elementen die de verzoekers in de aanvraag naar voor schoven als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de onder punt 1. geciteerde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde concreet toelicht waarom elk van de door de verzoekers bijgebrachte elementen niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

Met het uitvoerige theoretische betoog maken de verzoekers niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

4.3 Waar de verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.5 Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 7 juli 2014, nr. 10.637(c); RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

4.6 *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Na een uitgebreid theoretisch betoog voeren de verzoekers aan dat het kennelijk onredelijk, onzorgvuldig en niet afdoende is om het loutere feit dat verzoekende partij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd, dat zij geïntegreerd zijn en vlot Nederlands, Frans en Duits, spreken, dat zij geen enkele binding meer hebben met het land van herkomst daar zij sedert een lange periode in België verblijven, bepaalde kwaliteiten hebben zodat zij in België op de arbeidsmarkt probleemloos werk kunnen vinden en ook werkbereid zijn, dat zij goede contacten hebben met Belgen, dat zij een ruime vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd, dat de kinderen hier naar school gaan en zich niet meer kunnen aanpassen in het land van herkomst daar zij de moedertaal niet meer beheersen, dat één van de kinderen zelfs hier geboren is en geen enkele band met het land van herkomst heeft, niet te aanvaarden als een voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen zonder aan te geven wat nu wel als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. De verzoekers betogen dat de gemachtigde in het kader van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid heeft die gepaard gaat met een striktere motiveringsplicht. De gemachtigde kan zich volgens de verzoekers niet afdoen met een standaardformulering en dient niet alleen in feite maar ook in rechte te motiveren. Wat dit laatste betreft, stellen de verzoekers in het donker te tasten.

De Raad wijst er op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing op duidelijke wijze aangeeft dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat dan ook de juridische overwegingen waarop zij is gegrond. De verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden hieromtrent "*in het donker [te] tasten*".

Voorts kunnen de verzoekers niet worden gevolgd waar zij menen dat de gemachtigde dient aan te geven welke omstandigheden wel als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Immers is het aan de verzoekers zelf om aan te tonen welke de elementen zijn die hen verhinderen de aanvraag via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen. Het komt aan de verweerder toe, om binnen zijn discretionaire bevoegdheid ter zake, deze elementen te beoordelen en indien hij van mening is dat de aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, dit te motiveren, hetgeen de verweerder *in casu* gedaan heeft.

Waar de verzoekers voorhouden dat de gemachtigde niet afdoende gemotiveerd heeft waarom hun verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing dienaangaande de volgende uitdrukkelijke motieven vermeldt:

“De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij vlot Nederlands, Frans en Duits zouden spreken; dat zij werkbereid zouden zijn; dat zij contacten hebben met Belgen en ter staving getuigenverklaringen voorleggen en dat zij een rijbewijs voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Aldus wordt wel degelijk afdoende gemotiveerd waarom deze elementen niet kunnen worden weerhouden, met name omdat deze elementen behoren tot de gegrondheidsfase en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet. De uitdrukkelijke motiveringsplicht houdt geenszins in dat de gemachtigde gehouden is om de motieven van de motieven te geven. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekers, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Het oordeel van de gemachtigde dat de door de verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen van verblijf en integratie kunnen niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend (cf. RvS 7 juli 2014, nr. 10.637(c)).

De hierboven geciteerde redengeving is dan ook pertinent en draagkrachtig.

De Raad wijst erop dat het aan verzoekers is om hun grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681). Ten dezen laten de verzoekers met hun voornamelijk theoretisch betoog na om *in concreto* aan te tonen dat de appreciatie van de gemachtigde omtrent hun langdurig verblijf en integratie de grenzen van de redelijkheid te buiten zouden gaan.

Gelet op hetgeen voorafgaat acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

Waar de verzoekers zeer summier stellen dat hun aanvraag *pro forma* werd afgewezen zonder hen in de gelegenheid te stellen om bijkomende gegevens aan het dossier te voegen, dient de Raad vast te stellen dat deze argumentatie beperkt blijft tot een theoretische en algemene discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van bestreden beslissing, nu de verzoekers geenszins verduidelijken welke gegevens zij dan hadden toegevoegd en wat de relevantie daarvan zou zijn geweest en nu de bestreden beslissing werd genomen in het kader van een door de verzoekers zelf ingediende aanvraag, zodat niet kan worden ingezien wat de verzoekers belette om hun aanvraag te stofferen met alle elementen die zij nuttig achtten.

De verzoekers kunnen niet worden gevolgd in hun standpunt dat het onontvankelijk verklaren van hun verblijfsaanvraag zou betekenen dat de gemachtigde de overige voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet betwist en dat dan meteen dient te worden aangenomen dat zij aan de overige voorwaarden voldoen. Immers heeft de gemachtigde enkel geoordeeld omtrent de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zodat geen enkel standpunt in deze of gene zin wordt ingenomen aangaande de andere ontvankelijkheidsvoorwaarden en *a fortiori* geen standpunt wordt ingenomen omtrent een eventueel onderzoek ten gronde dat

overeenkomst artikel 9.2 van de vreemdelingenwet zou worden gevoerd indien de verzoekers via de geëigende procedure een aanvraag indienen.

4.7 Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De Raad stelt vast dat de verzoekers zich wat betreft *“het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel”* beperken tot een louter theoretische uiteenzetting. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid echter *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Hoewel het verzoekschrift op dit punt wel een omschrijving bevat van de geschonden geachte rechtsregel, dient te worden vastgesteld dat de verzoekers nergens in hun betoog verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing de voornoemde beginselen zou schenden.

In zoverre de verzoekers de schending zouden wensen aan te voeren van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, is het middel dan ook onontvankelijk.

4.8 Waar de verzoekers de schending aanvoeren van de hoorplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, *“De hoorplicht”* in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 06, 247). *In casu* berust de bestreden beslissing op een verzoek van de verzoekers om hen een voordeel toe te kennen, met name de regularisatie van hun verblijfssituatie, zodat de verzoekers te dezen niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel kunnen aanvoeren, des te meer daar het ganse betoog van de verzoekers omtrent de hoorplicht beperkt blijft tot een theoretische discussie.

Een schending van de hoorplicht ligt niet voor.

4.9 De Raad stelt vast dat verzoekers de concrete motieven van de bestreden beslissing niet betwisten noch weerleggen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing afdoende, pertinent en draagkrachtig zijn. Met hun betoog tonen de verzoekers niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Evenmin tonen de verzoekers aan dat de gemachtigde *in casu* een invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* heeft gegeven die strijdig is met artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

4.10 Het middel is derhalve, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

C. DE GROOTE